

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Ennå et år

Av G. Amundsen

Han sa denne lignelsen: En mann hadde et fikentre plantet i sin vingård. Og han kom og lette etter frukt på det, men fant ingen. Han sa da til vingårdsmannen: Se, i tre år har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden? Men han svarte og sa til ham: Herre, la det få stå også dette året, til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned. Luk. 13,6-9

A la det stå også dette år! Det er den kjære Herre Jesus som ved sin kraftige forbønn hos Faderen hit-til har holdt den straffende rettferdighet borte fra mang en synder, som innpodet i den Herre Jesus fra barndommen av burde ha båret frukt for Herren.

Ja Herren har gitt oss sin Ånd, plantet oss inn i sin vingård på jorden og venter derfor også å finne Åndens frukter. Har Han funnet dem? Det mangler jo ikke på at den himmelske vingårdsmann har pleid oss rikelig. Hvilke frukter har Han funnet? Akk, hos mange kjødets frukter i stedet for Åndens, et vesen som selv den ærbare verden fordømmer. Hos andre et ytre rettskaffent liv; men er dette alltid grunnet i, at vi suger vår næring av den levende kilde?

Akk altfor ofte er det en frukt av vår egenkjærlighet eller i bedre fall lovens gjerninger, noe som alt sammen ikke gjelder for Gud. Han krever frukt av sin nåde mot oss. Og hvert tre som ikke bærer god frukt skal hogges ned og kastes på ilden. Og når Herren hit-til har spart oss, så er det fordi Han venter på vår omvendelse. Skjer ikke slik omvendelse, så må straffen komme.

La oss prøve oss selv for Guds åsyn og ennå i dag gripe den nåde som bydes oss, så skal vi motta Hans Ånd med nye livskrefter, som vil utfolde seg til Guds ære.

Herre Jesus, forlat oss ikke, før du har fått frelse oss alle! Amen.

Følgen av Herrens vitnesbyrd Av Per Nordsletten

Dersom jeg vitner om meg selv, da er mitt vitnesbyrd ikke sant. 32 Det er en annen som vitner om meg, og jeg vet at det vitnesbyrd Han vitner om meg, er sant. 33 Dere har sendt bud til Johannes, og han har vitnet for sannheten. 34 Ikke så at jeg tar imot vitnesbyrd fra et menneske, men dette sier jeg for at dere skal bli frelst. 35 Han var det brennende og skinnende lys, men dere ville bare en kort stund glede dere i hans lys. 36 Men jeg har det vitnesbyrd som er større enn det Johannes gav. For de gjerninger som Faderen gav meg å fullføre – selve gjerningene som jeg gjør, vitner om meg at Faderen har sendt meg. 37 Og Faderen som har sendt meg, Han har vitnet om meg. Verken har dere noen gang hørt Hans røst eller sett Hans skikkelse. 38 Og Hans ord har dere ikke værende i dere, for den Han har sendt, Ham tror dere ikke. 39 Dere gransker Skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem – og disse er det som vitner om meg. Joh. 5,31-39

Arsaken til at Jesus holdt den preken til folket, som denne tekst er tatt av, var den at de forarget seg på Ham, fordi Han hadde helbredet den syke mann ved Betesda dam på en sabbat.

Av blind, fanatisk nidkjærhet og meget mer av fiendskap mot den sannhet som Jesus forkynte, ville de steine Ham for det - og da var det at Jesus holdt denne tale til dem, for å søke å overbevise dem om deres villfarelse og dra deres hjerter til seg, i hvem de alene kunne finne fred for sin arme uødødelige sjel. Men det var med dem som profeten Jesaja sier: «Gjør hjertet sløvt i dette folket, gjør ørene tunghørte og klin øynene til, for at de ikke skal se med øynene og høre med ørene, og slik at hjertet ikke skal forstå og omvende seg, så det kan bli leget.» (Jes. 6,10).

Det er skrekkelig å legge merke til, at jo mer Jesus vitnet for dem, og jo flere kraftige gjerninger Han gjorde iblant dem, jo mer forherdet de seg. Men ennå den dag i dag går det til på samme måte med så mange mennesker midt i kristenheten, og vi vil derfor i denne stund forsøke å fremstille for hverandre den viktige følge av Herrens vitnesbyrd

1. til dom,
2. til frelse.

Til dom

Jesus sier i evangeliet at Hans egne gjerninger har vitnet om hvem Han var, at Faderen gjennom det har vitnet om Ham, at Johannes har vitnet, og at Moses har vitnet om Ham, men at de allikevel ikke ville komme til Ham for å få liv.

Men kanskje du, min medforløste venn, er nettopp en som har båret deg ad på samme måte. Du er i dåpen antatt til et Guds barn, du har gått i skole og lest og hørt om Jesus som din beste og eneste venn, som den som alene kan frelse og saliggjøre det fortapte, du er blitt forberedt til konfirmasjonen, og på din konfirmasjonsdag har du på dine kne svoret, at du ville forsake synden, verden og alt ondt og tro på din frelser; og under alt dette har Herren visst forsøkt å vitne for deg og dra på ditt hjerte.

Du har kanskje hatt eller har en troende, bedende mor eller far, som uavlatelig har lagt eller legger deg inn til Guds ømme hjerte, eller du har en ektefelle som daglig for din skyld må si med Job: «Mitt øye gråter til Gud,» eller du har en bror eller søster som er blitt vakt og omvendt til Gud, en kjær venn eller nabo likeså. Det har gått vekkelse over den by eller bygd hvor du er, og mange er grepet av Åndens mektige pust, og har grått ut over sine synder og funnet fred ved Jesu hjerte. Du har sett alle disse vitnesbyrd om Gud og Hans forbarmende kjærlighet, og det har også virket noe på deg, du har ofte vært rørt, og fattet en og annen gang den beslutning, at det skulle bli annerledes med deg, men så var det noe som holdt deg tilbake, som du ikke kunne skille deg av med eller forsake, og så ble du som du var.

Du har kanskje flere ganger vært syk, ja også døden nær. Da gråt du, da ba du, da var du engstelig og bange, da ville du at noen skulle lese for deg og be med deg, da fattet du gode forsetter, - men når du ble frisk igjen, så falt du tilbake til den samme verdslighet, sikkerhet og likegyldighet, kanskje mer enn noensinne før. Kanskje du som hører dette, nettopp er i en slik tilstand, men enda er du like rolig, like ubekymret – å, du måtte jo forferdes over deg selv. Tenk nå over, når alt som Gud har gjort for deg og imot deg, skal bli deg til en desto større dom, alt du har hørt, lest og lært om Jesus, alle de ganger, Han har banket på ditt hjerte, alle de inntrykk du har hatt gjennom Hans Ånds og ords arbeid på deg, tenk om alt dette igjen - om alle evigheters evighet skal gnage på ditt hjerte som en orm. Tenk om alle de tårer din mor, din far, din ektefelle, ditt barn, din bror eller søster, har gråte for din skyld, om dette i evighet skal brenne på din samvittighet - og mest av alt, at du kanskje engang begynte på livets vei, men lot deg atter forlede av synden og verden til å falle tilbake.

Men det er et annet forhold som frelseren peker på i teksten, som vi også må minne hverandre om, et meget alminnelig men likevel like skrekkelig forhold. Han taler om folk som gransker Skriftene og mener at de ved det har livet, og disse er de som vitner om meg.

Hva var det som var årsaken til, at det var slik og gikk slik? Ja, den egentlige årsak til all motstand mot Gud og Hans nåde, det er nå hjertets fiendskap imot Gud - men det som særlig gjorde jødene så blinde, og den dag i dag gjør så mange blinde, det var og er at man betrakter og hører Guds ord med forutfattede meninger.

Jødene ventet at den Messias som skulle komme, skulle være en ganske annen og fremtre på en ganske annen måte enn denne ringe tømmermannsønn fra Nasaret.

Det er mange mennesker nå til dags, som leser og hører Guds ord med den tanke, at det i Ordet, som taler om omvendelse og en ny fødsel, det er noe som bare angår grove, åpenbare forbrytere og lastens treller. Og derfor tar de aldri dette ord innover seg selv, og blir derfor aldri i seg selv riktig helt fortapte. De bekjenner med munnen at de er syndere, men om synden sitter i hodet eller noe annet sted, det synes de ikke riktig å ha noen greie på. Derfor kommer de aldri til å finne Ham gjennom Guds ord, som er fortapte synderes frelser, liv og fred.

Du som hører dette er muligens en av disse - du leser eller hører flittig Guds ord, du fører et pent, ytre ærbart, for menneskeøyne rettferdig liv - men hør nå, min kjære medvandrer: Hva tid ble du vakt og gjenfødt til et sant Guds barn? Du vet kanskje at det var engang, da du av en eller annen grunn ble rystet i din

samvittighet, og du begynte å leve ganske annerledes i det ytre, men når ble du gjenfødt? *«Uten at noen blir født på hy kan han ikke se Guds rike.»*

Har du lært å kjenne ditt hjerte, har du lært å kjenne og lærer daglig mer og mer å kjenne, at i deg, i ditt kjød, bor det intet godt, at ditt hjerte begjærer ondt hele dagen, at alt du tenker, taler og gjør, blir besmittet av synd, slik at ditt hjertes synd er din verste, din bitreste plage.

Kjære sjel, se nå til å få et ordentlig oppgjør mellom deg og Herren din Gud, tenk om du skulle være iblant dem som, om du enn gransker Skriften, ikke har latt og ikke lar deg tukte og dømme, og heller ikke finner livet og evig frelse for din sjel. Nå er det advent, nå er det særlig oppfordring til deg å prøve deg selv for at du kan motta det liflige julebudskap, fred og frelse i Kristi blod.

Å, min venn, du har vandret lenge nok på det uvisse, lenge nok stått imot Herrens ords og Ånds vitnesbyrd om Kristus og frelsen i Ham, stans nå, så det ikke skal bli for sent, og alt arbeid, alle vitnesbyrd bare blir til en så mye større dom. Husk på, hvordan det gikk jødene, og Herren er ennå den dag i dag den samme.

Vi skal nå dernest se, hvordan vitnesbyrdet blir

Til frelse

Det skjer da, når et menneske lar Herrens nådekall få rom i sitt hjerte, når han ikke lenger står imot det eller forakter det, men lar seg opplyse om sin fortapte og hjelpeløse tilstand, lar dette gå seg til hjerte, slik at hans viktigste, alvorligste, første og eneste spørsmål blir: Hvordan skal jeg bli frelst? Da ser og forstår en slik sjel at den trenger til en slik frelser som Guds ord vitner om, da blir Johannes' vitnesbyrd dyrebart, når han sier: «*Se der Guds lam, som bærer verdens synd*» (Joh. 1,29). Da blir det herlig - ja det beste av alt på jord, når apostelen Johannes sier: «*Og dette er vitnesbyrddet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i Hans Sønn.*» (1 Joh. 5,11).

Da tar man ikke lenger anstøt av Jesu ringhet, men det gjenlyder som liflige, husvalende toner i hans syke og blødende sjel, når han sier: «*Sannelig, våre sykdommer har Han tatt på seg, og våre piner har Han båret. Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på Ham, for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom.*» (Jes. 53,4-5).

Vitnesbyrddet om, at Jesus tar imot syndere, blir nå det eneste som har noen riktig interesse. Det går med en slik sjel som med David, når han sier: «*Herrens*

vitnesbyrd er trofast, det gjør den enfoldige vis.» (Slm. 19,8). - «*De er mer dyrebare enn gull, fint gull i mengde. De er søtere enn honning, ja, honning som drypper fra voks-kakene.*» (v.11). Og: «*Jeg har gledet meg over å vandre etter dine vitnesbyrd, som over all rikdom.*» (Slm. 119,14).

Jo mer disse vitnesbyrd får trenge inn i sjelen, jo mer får du se av synd og nød, av hjertets bunnløse fordervelse; for Guds ord er levende og kraftig og trenger inn i sjelen. Du får se, at det ligger synder der inne i hjertet, som du aldri har tenkt skulle være der, og du får se og erfare at du i deg selv ikke har noen lyst eller kraft til å hate den eller stride imot den, men at ditt hjerte er som en åpen, ødelagt festning, hvor djevelens piler gjennom alle slags onde tanker, bespottelige tanker, trenger inn. Det er ingen så gruelig, at den ikke skulle røre seg i deg, og det er ikke noe så skrekkelig at ikke Satan har sin fornøyelse i å angripe deg med det gjennom tanken.

Derfor er den synd som bor i hjertet, og som ved onde tanker innskytes i hjertet av djevelen, alltid de bitreste og mest smertelige synder for et Guds barn, og da især den hjertets kulde og likegyldighet, vantro, hovmod, treghet og ulyst til bønner m.m., som det ofte får føle på.

Visstnok er dette trege og kalde sinn ofte en følge av at sjelen ikke våker over seg selv, men lar de verdslige bekymringer og spekulasjoner få oppta sinnet og også tiden. - Det er skrekkelig å si, men det er kristne som er så opptatt av jordiske ting hele dagen, at de ikke synes å kunne avse et kvarters tid til å betrakte Guds ord. Det er husfedre, ja som man får håpe er troende, men som har så mye å bestille med arbeidet for det arme legeme, at de ikke har tid til å samle sitt husfolk om Guds ord, det brød som ene kan mette den udødelige sjel, og gjør man det, så gjør man det sent på kvelden når man etter dagens arbeid, strid og møye er så trett at den ene sovner i den ene, og den annen i den annen krok.

Når man behandler sin udødelige sjel på den måte, kan den ikke annet enn å bli kald og kraftsløs. Men selv om man ved Guds nåde flittig bruker nådens midler til næring og styrke for det åndelige liv, leser det, synger det, taler sammen om det med trossøsken og ber det inn i sjelens innerste, så blir det likevel så nok av kulde, nød og jammer å kjenne på og finne hos seg selv, at det ofte koster kamp å tro og tilegne seg nåden, og det blir så mange ting som synes å vitne imot at man ikke kan være et Guds barn. Da blir det trofaste og sanndrue vitne dyrebart, Han som sier: *«Om noen tørster, han komme til meg og drikke!»* (Joh. 7,37). Og: *«- den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.»* (Joh. 6,37).

Ditt hjertes følelse vitner imot deg; etter din fornuft er ikke noe mer urimelig, enn at du kan være et Guds barn, du som det er så ille med, som bare får se mer og mer synd, nød og hjelpeløshet, du hvis omvendelse har gått så rent bakvendt, at i stedet for å bli from og snill og noenlunde bra kristen, er du blitt en ugudelig, heslig orm, verre enn noensinne - ja for deg blir det vitnesbyrd bra, at *«Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt.»* (Luk. 19,10).

Det er svært bra, at det har gått så rent galt med din omvendelse; for du er nå kommet inn i det forhold, at det blir alene for Jesu Kristi skyld, at du kan bli frelst.

Men nå gjelder det også, at du virkelig tror vitnesbyrdet om Jesus, at Han er skjenket og gitt deg av Gud, og at alt det Han led, var og gjorde her på jorden, var for din skyld, til din frelse. - At likeså visst som Han med sitt blod betalte verdens synd, likeså visst er dine synder for evig utslettet og betalte, og at du derfor er Hans elskede og velbehagelige brud, som Han vil følge, ledsage, beskytte og bevare gjennom denne onde og elendige verden. Det har Han selv vitnet og sagt, at *«ingen skal rive Hans får ut av Hans hånd,»* at *«om en mor glemmer sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn, så vil likevel ikke jeg glemme deg.»*

Du er kanskje fattig eller syk, et far- eller morløst barn, du synes at du står ene og forlatt i denne verden – da vitner Jesus og sier: «*Jeg skal ikke etterlate dere farløse!*» (Joh. 14,18).

Alle vitnesbyrd, både om Hans nåde til syndenes forlatelse og om Hans nåde og trofasthet til bevarelse, alle disse må du tro og klynge deg fast til som evig urokkelige, og tro at alt det som disse inneholder, hører deg til i sannhet.

Til sist må du komme også det vitnesbyrd i hu, som taler til deg om nødvendigheten av å våke og be og stå djevelens, verdens og kjødets mange fristelser imot, så ikke noe får dra deg bort fra det inderlige, barnlige samfunn med din Gud - men tvert imot daglig søker kraft hos Ham til å leve, lide og vandre med Ham, vitne om Ham i ord og gjerning og søke å utbre Hans rike, til Hans ære og dine medmenneskers frelse - og omsider vil da det siste vitnesbyrd tone deg i møte, når du får sette foten på

den krystallklare strand. «Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt» (Mt. 25,34).

På denne måte blir vitnesbyrdene om Kristus deg til frelse, og nå står det bare tilbake for deg som leser eller hører dette, å undersøke hos deg selv om du er kommet inn i dette samfunn med Ham, om disse vitnesbyrd er blitt deg til frelse. Å, nå må du se å få denne sak klar, nå i adventstiden, for at du kan få feire en rett og velsignet julefest og med hyrdene og englene prise det lille barn i krybben, som englene vitnet om, at Han som var svøpt der, Han var verdens, og altså kan og vil være din frelser.

Slå deg nå ikke til ro, før du er kommet til full visshet om at du er i Hans samfunn. Herren velsigne deg til det for sitt navns skyld! Amen.

Skjergårdsstevnet Fjordglimt 2013

Stevnet er allerede nå bestemt til uke 29: 17 - 21 juli

Talere blir Einar Kristoffersen, Kragerø, Dagfinn Sandal, Florø og Gunnar Soppeland, Årdal i Ryfylke.

Du kan ta kontakt med bladets utgiver for mer info.

Kristi rikes herlighet

Av N. J. Laache

Av Salomo. Gud, gi kongen din rettferdighet, og kongesønnen din rett, så Han kan dømme ditt folk med rettferdighet, og dine elendige med rett. Fjellene skal bringe fred til folket, og haugene rettferdighet. Han skal dømme rett for de elendige blant folket. Han skal frelse den fattiges barn og knuse undertrykkeren. De skal frykte deg så lenge solen er til, og så lenge månen skinner, fra slekt til slekt. Han skal komme ned som regn på en nysslått eng, lik en regnskur, som væter jorden. I Hans dager skal den rettferdige blomstre. Stor fred skal råde, inntil månen ikke er mer. Han skal herske fra hav til hav, fra elven inntil jordens ender. Slm. 72, 1-8

Salomo er forbilde på Kristus, og hans fredsrrike forbilde på den kristne menighet. I denne salme ber Guds folk om Kristi rikes komme og synger om dette rikes herlighet, dets utbredelse og evige vedvaring.

Kristus er den rettferdige konge, som skaffer de elendige og fattige rett, men knuser voldsmannen.

Den som elsker synden og lever i urettferdighet kan ikke bestå for Ham, men enhver som bøyer seg for Guds lov og søker Ham om hjelp mot synden, hjelper Han. Den fattige som roper, og den elendige som ingen hjelper har, skal Han visselig frelse.

Gi Gud rett i Hans dommer, bøy deg for Hans lovs tuktede rettferdighet, men gi Ham også rett i evangeliet om Sønnens lovoppfyllelse og fyllestgjørelse for deg, så er du en rettferdig og skal nyte stor fred. Fredsfyrsten frir deg fra all anklage, og du skal leve og regjere med Ham for evig.

Det er troen alt beror på; det er i troen Kristus kjennes. Øv deg i å tro, og la deg ikke forville av den selvgode fornuft eller av syn og følelse.

Så visst som Gud lever er den som av hjertet gir Herren rett i Hans ord, rettferdig og velbehagelig for Ham.

De stolte verdens barn som står Guds råd og rettferdighet imot, tenker på å tilintetgjøre denne konges rike; men Hans stol står fast, og Han sitter på den inntil solen og månen ikke er mer. Gullriket og sølvriket, kobberriket og jernriket har ende, men fredsriket har ikke ende i evighet.

Hvor godt og herlig er ikke dette! Dets utbredelse lar seg heller ikke stanse; vår himmelske Salomo skal regjere fra hav til hav, fra floden til jordens ender. Med hellig frykt og fryd tar vi del i det og ser alle konger tilbe for Ham og alle hedninger tjene Ham

*

Herre Jesus, gi oss ydmyke og troende hjerter, så vi kan smake din dyrebare fred under all vår nød og strid på jorden. Himmelske Far, gi kongen dine dommer, og kongens sønn din rettferdighet. Komme ditt rike! Amen.

Bli lys!

Av C. H. von Bogatzky

Da sa Gud: Bli lys! 1 Mos.1,3

For Gud, som bød at lys skulle skinne frem i mørket, Han har også latt lyset skinne i våre hjerter,» sier apostelen Paulus (2 Kor. 4,6). Av naturen er vi helt nedsenket i åndelig mørke, likesom jorden var mørk, før lyset skapt. Derfor må Gud foreta en ny skapelse hos oss og opplyse oss med sin Ånd gjennom sitt ord.

Prøv deg derfor! Har du blitt en ny skapning, har den nya fødselen skjedd hos deg, har du blitt opplyst av Guds Ånd? Snart forsvinner den første dagen av dette nye år. Hvor snart når du ikke slutten på din livsdag! Om du da ikke har blitt en ny skapning og opplyst av

Guds lys, så synker du ned i det evige mørket. «Våk opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.» (Ef. 5,14).

O, Gud, opplys meg, slik at jeg i sann botferdighet innser min dårskap og min synd, men også lærer å kjenne din kjærlighet og nåde i Kristus Jesus og tar imot den i troen. La meg alltid vandre i lyset som et lysets barn. Og når jeg en gang skal gå igjennom dødens mørke dal, la meg ikke da frykte noe ondt, ettersom du er med meg.

La dette nye år bli ett nådens og bønnens år for oss, da vi samler skatter for evigheten. Amen.

Ennå et år!

Av Bernt Støylen

Se Luk 13, 8-9

Dette er det som Herren vil si oss på denne nyttårsdag.

Det nye året er et miskunnhets år som kommer til oss i Jesu navn. Gud bøyer seg ned til deg med full forlatelse for alle dine synder og forsømmelser, med hellig rettferdighet og kjærlighet i Kristus, så du kan bli som et nytt menneske, med ny lyst og vilje og med et godt hjertelag, og du kan få kraft til å leve med Gud og ferdes blant mennes-

kene i rettferdighet og sannhet og kjærlighet i det nye året.

Dette er det vi vil be om, og dette er det Herren vil ha oss til i hjemmet her nede, så vi når våre år her er til ende, og solen synker i havet over vårt hode, for siste gang - at vi da kan komme til det evige hjem, som Han har gjort i stand for oss hos vår Far, der årene aldri ender og solen aldri går ned.

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Derfor jubler dere av glede, selv om dere nå en liten stund, når så skal være, har sorg i mange slags prøvelser. 1 Pet. 1,6

Når så skal være! Hvilke deilige ord! Ikke en tåre skal jeg altså felle for-
gjeves. Ikke motta et eneste slag av
riset uten nødvendighet, eller som kunne
ha vært spart.

Din himmelske Far elsker deg altfor
meget og altfor ømt til at Han skulle
sende deg hårdere tuktelse, enn du nød-
vendigvis trenger til.

Er det tap av helbred, av jordisk gods
eller elskede venner du beklager? Vær
stille! - det måtte så være.

Vi kan ikke dømme om hva som er
nødvendig - ofte må vi med dypt bedrø-
vede hjerter rope ut: «Hvor uransakelige
dine dommer er!»

Men Gud erklærer her selv, at Han
ikke vil sende deg en eneste unødvendig
lidelse. Ingen altfor tung byrde vil bli lagt

på deg. Intet altfor stort offer vil bli
krevd av deg. Så snart det ikke trenges
mer tar Han riset bort - opphever tukt-
elsen - slukker prøvelsens ild.

«Når så skal være!» Å, hvilken pute
å hvile mitt smertefulle hode på. - Det
er da altså ikke en dråpe i ditt smertes
beger, som ikke Gud i sin kjærlighet så
å være aldeles nødvendig for deg.

Vil du ikke stole på Ham, om du enn
ikke kan forstå Hans hemmelighetsfulle
førelser med deg?

Du skal ikke gruble over det og spørre,
«hvorfør skjer dette?» men vite at Her-
ren har laget det slik.

Derfor vil jeg, om jeg enn ikke kan
fatte eller forstå Hans førelser med meg,
sette min lit til Ham og være forvisset
om at Han gjør allting såre vel.

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

*Kom meg i hu etter din miskunnhet,
Herre, for din godhets skyld!* Slm. 25,7

Jesus i Nasarets synagoge

Av Jancke

Og Han kom til Nasaret, hvor Han var oppfostret. På sabbatsdagen gikk Han inn i synagogen, slik Han pleide å gjøre, og stod opp for å lese for dem. De gav Ham da profeten Jesajas bok, og da Han hadde åpnet boken, fant Han stedet der det står skrevet: Herrens Ånd er over meg, for Han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne for fanger at de skal få frihet og for blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte fri, for å forkynne et nådens år fra Herren. Han lukket boken, gav den til tjeneren og satte seg. Alle som var i synagogen hadde sine øyne festet på Ham. Han begynte så med å si til dem: I dag er dette Skriftens ord blitt oppfylt for ørene deres. Alle gav Ham vitnesbyrd og undret seg over de nådens ord som lød fra Hans munn. Luk. 4,16-22a

Dyrekjøpte medforløste i Kristus!
Hvilket herlig evangelium å få begynne det nye kirkeår med. Hvilket skjønt, tiltalende bilde! Jesus i Nasarets synagoge!

Han er der «slik Han pleide å gjøre» (etter sedvane), står det, og Han *stod opp for å lese for dem*.

Kalt som Han er av sin himmelske Far, har Han også hos synagogeforsamlingen det omdømme, at Hans rett erkjennes uten innvending, og man *gav Ham da profeten Jesajas' bok*. Han slår opp det 61ste kapittel og leser: «*Herrens Ånd er over meg, for Han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige!*»

Hør det, alle dere fattige, dere som ikke har noe å betale den forferdelige

gjeld med, dere som ikke finner noe hos dere selv å leve på, som ikke eier noe åndelig gods, ingen dyder, ingen gode gjerninger - ja endatil ingen bot, ingen tårer som dere tror duger noe: *Han er salvet til å forkynne dere evangeliet*, det gode, gledelige budskap, at Han er der, at Han er kommet for å utføre sin gjerning, for å betale i deres sted, for å gjøre dere rike, for å gi dere det dere behøver, både til liv og til død, både til deres eget behov og til dem, Herren kanskje ga dere å sørge for!

«*Han har sendt meg til å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte!*» (Jes. 61,1).

Hør det dere som bærer på dette sønderknuste hjerte! Det var en tid, da dere syntes dere hjertefriske, da ikke noe manglet - det var den gang dere

med sovende samvittighet tjente deres egne lyster, eller da dere, etter å ha overvunnet og brakt til taushet denne anklagende røst der inne, gikk deres egne veier og gjorde kjødets og tankenes vilje; - men nå er den tid forbi - lovens hammer er falt med kraft på hjerteskorpen - den har måttet briste, og nå er hjertet sønderknust! Angst og anger, skam og frykt for det som *er* gjort, og for det som *vil komme*, for den rettferdige straff for syndetjeneren, syndelivet!

Hør dette ord: «*Han har sendt meg til å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte!*»

Slik taler Han. Kan du tenke deg noe, du heller vil høre? Det kan bli helbredet igjen, det sønderknuste hjerte, alt kan bli godt igjen, *Han* sier det, *Han* er sendt til å utføre det, *Gud* har sendt *Ham*, *Han* kan gjøre det, og *Han* vil gjøre det.

Han leser: «*Han har sendt meg for å forkynne for fanger at de skal få frihet!*»

Hør det, dere fanger! Kjennes dere ved det navn? Kjennes dere dere igjen dere, som er fanget i synden, fanget i den onde samvittighet, fanget i syndens følger som i et gruffullt fengsel! Akk, prøvde dere ikke mang en gang å komme ut - muren var for høy, lenken var for sterk, det lyktes ikke, og for hvert mislykket forsøk dere gjorde, sank dere liksom tilbake i bitter, håpløs kval - ja prøvde kanskje i elendigheten å finne dere til rette i fengslet, da det nå ikke kunne bli annerledes - men lengselen

etter *frihet* våknet på ny. Ut måtte dere, ut må dere. Hør det: *Han er kommet for å forkynne dere, at dere skal løslates. Han, sendt av Gud, forkynner det.*

Og *Han* leser videre: «*- og for blinde at de skal få syn!*»

Er det noen blind her, noen som ikke engang ser rett hvor det bærer hen med ham, eller som iallfall ikke med all sin famling kan finne den *gode* vei? Noen som ikke kan få syn på den Hellige Skrifts sannhet og herlighet? Noen som ikke trives i dette mørke, men lengter etter opplatt syn? Nå vel: *Han* leser: «*Han har sendt meg for å forkynne for blinde, at de skal få syn!*»

Dere skal altså få synet igjen. Kan dere tenke dere noe herligere å høre? Det er ganske tilforlatelig. Dere synes kanskje at det er umulig, men for *Gud* er ingenting umulig, og det er *Gud* som *har sendt Ham for å forkynne det*, at nå er tiden der, da det skal skje!

«*For å sette undertrykte fri!*»

Hva er det som plager, som plager mest - er det hjertetilstanden eller fengslet, eller blindheten, eller hva skikkelse har plagen for deg? Er det synden, eller er det loven eller begge i forening - dette at synden vil imot loven, og at loven dømmer synden? Er *det* en plage for deg? Se, plagen skal nå opphøre! Når hjertesårene helbredes, må fengslets dører åpnes for deg, når

øynene atter blir seende, da kommer du ut til frihet! Det er ikke et nytt åk, som *du* kanskje tenkte deg det, så lenge du var i din naturlige tilstand og likevel fant den tålelig, det er ikke en ny trelldom, ikke en hærsikare av besværlige innskrenkninger og anstøt og forargelser og ufrihet både i følelse og begjæring, både i tanke og tale, som du tenkte deg det - nei det er *et liv i frihet*.

Etter det nye menneske som du blir til, når *Han* får hjulpet deg, stiller de nye ting seg annerledes for deg enn du på forhånd kunne tenke deg. Det naturlige menneske fatter ikke disse ting, *kan* ikke fatte det på forhånd, mangler evnen til å fatte det, men det er likevel slik at *Hans åk er gagnlig og Hans byrde lett*.

Det blir et liv i frihet, i den sanne frihet!

«*Et nådens år fra Herren!*»

Det år som fylles av Herrens nåde, Herrens velbehag! Det sanne jubelår i Herrens navn!

«*I dag er dette Skriftens ord blitt oppfylt for ørene deres.*»

Det *begynte* Han deretter med, står det, og fortsettelsen, venner? Ja, den er ikke skrevet opp for oss, men virkningen av det, den uimotståelige virkning, det var den at de alle gav Ham vitnesbyrd, det var den første virkning - for i Nasaret på den tid var det fattige, sønderknuste hjerter, fanger, blinde, plagede, som gjennomtrengtes av bevisstheten

om, hvor herlig Herrens nådes års advent var! De fant Hans ord livsalige først iallfall, men de begynte deretter å forundre seg over dem. Og akk! – det neste vers, som ikke er tatt med i denne tekst, det lyder: «*Er ikke dette Josefs sønn?*» Og det følgende viser, at virkningen likevel ikke var slik som man skulle kunne håpe etter de ord, som skildrer den i sin begynnelse. Det gunstige, heldige første inntrykk, det ble snart fortrent av ihukommelsen om Hans formentlige herkomst.

Det er i dette kapittel Han får anledning til å si: «*Sannelig sier jeg dere: Ingen profet blir godtatt på sitt hjemsted.*»

Men det står fast: «*I dag er dette Skriftens ord blitt oppfylt for ørene deres.*»

Herren sier disse ord ennå, og det til deg i denne stund, min tilhører. Han fremstiller seg fremdeles for deg som den som vil la spådommen i Jesajas' 61 kap., gå i oppfyllelse i dag. Han vil forkynne evangeliet for de fattige, helbrede dem som har et sønderknust hjerte, forkynne frihet for de fangne, og de blinde, at de skal få sitt syn, og sette de undertrykte (plagede) i frihet og forkynne nådens år fra Herren!

På denne kirkeårets nyttårsdag, ved denne dør til det nye år står Han for deg og gjentar sin forkynnelse, det er som et nyttårsønske Han uttaler for deg. Og hør, hvor deilig teksten, som inneholder et annet profetord, knytter

seg til det: «Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil opprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus. Den skal ikke være som den pakt jeg opprettet med deres fedre på den dag da jeg tok dem ved hånden og førte dem ut av landet Egypt, den pakt med meg som de brøt, enda jeg var deres ektemann, sier Herren. Men dette er den pakt jeg vil opprette med Israels

hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og skrive den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. De skal ikke lenger lære hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren. For jeg vil forlate deres misgjerning og ikke lenger komme deres synd i hu.» (Jer. 31,31-34).

Troende - godtroende

Av Einar Kristoffersen

«Det er få troende, men mange godtroende.»

«**M**en jeg formaner dere, brødre: Hold øye med dem som volder splittelse og anstøt imot den lære som dere har lært. Vend dere fra dem! For disse tjener ikke vår Herre Jesus Kristus, men sin egen buk. Og ved sine fagre og smigrende ord dårer de hjertene til de godtroende.» (Rom. 16,17-18).

Å tjene sin egen buk, må jo si at en tjener sin egen sak. Slik sprer da de godtroende i sin godtroenhet videre det «som volder splittelse og anstøt imot den lære som dere har lært» - og altså ikke har sitt opphav og utspring i Den Hellige Ånd, men i dem som tjener sin egen sak.

«Mine brødre! Ikke mange av dere må bli lærere!» skriver Jakob i sitt brev. Blant annet fordi «dere vet at vi skal få desto strengere dom.» (Jak. 3,1).

Dere VET det, skriver han til disse. En må spørre når en ser ut over «landskapet» i dag: VET vi det? Apostelen Paulus taler om en bestemt ting som skal prege den siste tid - den siste tids menighet: «For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, etter som det klør i øret på dem.» (2 Tim 4,3).

En vil med andre ord ha det en synes om etter sitt gamle menneske - og KUN det! Det andre skal ikke bli tålt! Vi skjønner jo da at det skal bli trangt for den som vil holde fast på læren - som ikke vil la seg trekke ut i den malstrøm som rammer menigheten i dag. Øyvind Andersen sa noe slikt som at «vasser du litt ut fra land i dag tar strømmen deg og fører deg dit den vil.»

Om vi går noen tiår tilbake i norsk

(kristen)historie, ser vi at de ikke blandet all slags lærdomsvær som man er så tilbøyelig til i dag - men så ser vi også helt andre åndelige tider enn hva vi er vitne til i dag.

Kan hende det var en bønn å ta med seg innfor Herren i dag: Jeg er vel ikke en av disse godtroende? Og la oss

være opptatt av det som virkelig betyr noe i dag, både for oss selv, våre nærmeste og de vi måtte møte på vår vei. Verden den blir i sitt fjas til dommen plutselig kommer, men vi er kalt til å være våkne, når Han åpenbarer seg.

Bare et hjertesukk, venner. Guds nåde og fred!

Det blir som Han har sagt!

Av G. Janzon

Hans mor sa til tjenerne: Hva Han sier til dere, det skal dere gjøre.

Da mangelen på vin var oppdaget ved bryllupet i Kana, og nøden i denne anledning var kommet til det ytterste, avhjalp frelseren mangelen ved et underverk. Men denne hjelp var likevel betinget ved Marias formaning: «Hva Han sier til dere, det skal dere gjøre.» Hadde de ikke gjort som Jesus sa dem, så hadde Han ikke - i det minste ikke på den måten - hjulpet.

Det synes som om Maria skulle ha tenkt og ment: «For kjød og blod, for fornuften forekommer Jesu ord ofte urimelige - skulle Han nå byde dere noe som fornuften vil finne urimeligheter i, så sier jeg dere på forhånd, at for så vidt dere vil bli hjulpet ut av deres forlegenhet: Hva Han sier til dere, det skal dere gjøre, hvor urimelig det enn lyder.»

Til dette finnes det nettopp noe motsvarende innen den åndelige erfarings

område. Når synden begynner å bli overmåte stor, begynner å bli overveldende, slik at den ikke bare medfører anklage over den tid som er gått i djevelens og syndens tjeneste, men også blir overmektig i de daglige forsetter, slik at det arme menneske klager: «Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg.» (Rom. 7,19). Da, i denne nød, sier Ånden likesom Farao: «Gå bort til Josef!» Og som Maria: «Hva Han sier til dere, det skal dere gjøre!»

Hva sier nå Jesus til slike sjeler? Jo, Han sier: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder. Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal mettes.»

Nå forekommer disse evangeliske løfter altfor urimelige for fornuften - derfor er også de ganske få som følger

Marias formaning, ettersom de synes at dersom de bare var mindre syndige, mer ivrige, mindre kjærlighetsløse, mer renhjertede osv., se, da skulle de kunne gjøre det Han sier, og så er de inne på den ulykkelige gjerningslære, hvor i det minste *noe* skal bero på menneskets forhold som et vilkår for dets salig het.

Skulle det være umulig for deg, du fattige, elendige synder, det som var mulig for tjenerne i dagens tekst? Kristus sa: «Fyll karene med vann.» De svarte ikke: Hva skal det tjene til? - det er vin vi ønsker i karene, ikke vann! Nei, alt hva Han sa dem, det gjorde de. - Deretter avhjalp Han den påklagede mangel.

Du klager over din mangel, du strekker ikke din attrå ut etter gledens vin - nei, du ville være tilfreds og endatil synes at du fikk for mye, om du fikk en dråpe vann for å slukke anklagens flammende brann som tærer på den syke, oppvakte samvittighet.

Du vil komme bort fra denne svie, du ser med misunnelige blick på Guds barns salige fred og forvisning som noe uoverkommelig. Akk, hvor du gjør ille! Du dreper deg selv og sårer den Herre Jesus Kristus, og det var jo bare djevelen, ikke menneskenes barn som skulle knuse Jesu hæl.

- Du gjør nettopp som en mann, som fryktet for at han hadde en indre sykdom, gjorde - han skaffet seg en legebok og søkte i den, den sykdom

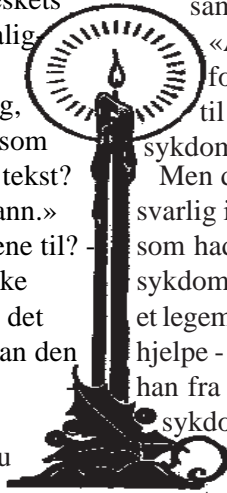
som han trodde seg å lide av - han leste meget nøye beskrivelsen over sykdommen, sammenlignet den med hva han følte og erfarte, og fant det da utenfor enhver tvil at han virkelig hadde den svære sykdom - men da slo han boken sammen, brøt ut i veklager og sa:

«Akk jeg ulykkelige, jeg må da forgå,» og derpå ga han seg hen til sorgen, det ble ingen hjelp for sykdommen og han døde.

Men den arme mann handlet ufor-svarlig i sin egen sak, for i samme bok som hadde beskrevet hans svære sykdom for ham, sto også anvisning på et legemiddel som ufeilbarlig ville hjelpe - men hans fortvilelse hindret han fra å se det. Han leste bare om sykdommen, men ikke om hjelpe-middelet.

Nettopp slik gjør du, du arme sukkende sjel - det finnes et hjelpe-middel for din syke sjel, det står beskrevet i samme bok som åpenbarte din sykdom for deg. Men se, feilen er: Du leser ikke Guds ord. Evangeliet, den livsaligste av all lesning er ennå ikke blitt din sak.

Men nå innvender noen: «Jo, jeg har lest og leser visselig Guds ord, jeg ber også Gud om velsignelse til Ordets bruk, for jeg vet at ingen tar Guds ord til seg om han ikke får Guds nåde. Jeg vet også at all vår fortjeneste er utelukket, at syndere, slik som de er, får alt som tjener til liv og gudsfrykt av uforskyldt nåde - men allikevel blir jeg aldri bønnhørt, aldri blir det fred i mitt

uroilige hjerte - jeg har kommet i hu, hva som står skrevet: «De hungrige har Han fylt med gode gaver - men det er bare tomt i mitt fattige hjerte.»

Du klagende, sukkende sjel - hva vil du? Du er jo et intet, det vet du, din rett er fordømmelse, det vet du også - men les Guds ord! Der får du se Guds handlemåte. Se, hvordan Jesus i dagens tekst behandler sin mor Maria. Han synes jo å avvise henne. Han sier: «Kvinne, hva vil du meg? Min time er ennå ikke kommet.» - Du tror at det som du begjærer av Ham, aldri skal skje - men saken er den, at Hans time ennå ikke er kommet, skjønt Han fra et annet synspunkt betraktet vil «at du på denne din dag, skal tenke på hva som tjener til din fred.»

Får du enn tilsynelatende et avvisende svar, så lær dog av Ordet at Han er med, at Hans hjerte brister av forbarmelse over deg - ja lær i Ordet av Maria, til tross for det avvisende svar, likevel late som ingenting, men anta det som avgjort at Han hjelper.

- Å du salige Maria! hvor fikk du din heltemodige tro, som til tross for et slikt støt likevel kunne lite på at Han ville hjelpe ut av forlegenheten og råde bot på mangelen, du som endatil kunne oppmuntre andre til å gjøre det Han sa, hvor urimelig det enn kunne forekomme!

Jo, Maria fikk sin tro av den samme som ennå gir menneskene nåde til å tro. - Også høyt benådede Guds barn er ofte i en rett farlig stilling - for synden henger ved dem og gjør dem trege, og har de ved langvarig bruk av Guds ord samlet et større kunnskapsforråd i Ordet, så synker de stundom hen i stor lathet og forsømmelse med hensyn til Ordets bruk. De våkner opp av denne slummer og forskrekkes, men savner kraft. - Ja kraft kommer menneskene alltid til å savne. Han alene hadde kraft, Han som var sterk nok til å slå ned djevelens gjerninger!

Er du i denne tilstand, så er dette visselig en skadelig utvekst på din helliggjørelse, som kan ha til følge at du omsider kan bli hugget av - men begynn ikke der hvor den fordervede frukt sitter. Det er trolig noe mer vesentlig og dypere som skal undersøkes. Hvordan er det med din tro, din visshet om syndsforlatelse? Den kan ikke være i god stand, når slike frukter viser seg.

- Akk, kom da som en forloren sønn «på ny,» og regn alt annet for tap mot å vinne Kristus, og får du erfare i Ordet på ny «at Guds nåde er ny hver morgen,» at også du er dyrekjøpt, hører Ham til, så skal vel Ordet, det evige livs ord smake deg.

Et stort lys!

Av A. Redal

Les: Ef. 9, 2 – 8

Dette Guds ord er en profeti fra den gamle pakt, en forutsigelse om Messias' komme. Det er også et evangelium, et gledens budskap. Jesus Kristus, den klare morgenstjerne, rettferdighetens sol, Han er det lys som profeten så gå opp over den formørkede verden og sa: «Det folk som vandrer i mørket, skal se et stort lys. De som sitter i dødsskyggens land, over dem skal lyset stråle.» (Jes. 9,2).

Profeten ser i Ånden allerede frelsere som kommet, før Han ble født. «Et barn er oss født, en sønn er oss gitt» (Jes. 9,6), sier han århundrer før Han

kom i vårt kjød og blod som sann Gud og sant menneske, som forløser og frelser fra det tunge syndens åk som det fortrenkte Sion sukket under.

Å sjel, har du lovet og takket Gud for Hans komme i kjødet, har du gledet deg i den frelse og salighet som Han besøker deg med, kan du av et oppriktig hjerte synge med den sanne menighet: O du herlighetens glans, lys av lys vår sjel omstråle, treng deg gjennom sinn og sans, vekk oss opp av sløvhets dvale? Kan du det ikke ennå, så må du endelig komme til det - for ellers har du ikke frelse i Ham.

Ordets gjørere!

Av J.A. Anderssen

14 Men da det alt var midt i høytiden, gikk Jesus opp i templet og lærte. **15** Jødene undret seg og sa: Hvor har Han sin skriftkunnskap fra, Han som ikke er opplært? **16** Jesus svarte dem og sa: Min lære er ikke min, men Hans som har sendt meg. **17** Om noen vil gjøre Hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv. **18** Den som taler av seg selv, søker sin egen ære. Men den som søker Hans ære som har sendt ham, er sannferdig, og det er ikke urettferdighet i ham. **19** Har ikke Moses gitt dere loven? Og ingen av dere holder loven! Hvorfor søker dere å drepe meg? Joh .7,14-19

Herre, hjelp oss å ta ditt Ord rett til hjerte, så vi kan bli Ordets gjørere og ikke bare dets hørere. Amen!

Frelseren står nå midt oppe i sin gjerning. Han er i templet på løvsalenes høytid og lærer folket.

Ordene kommer mektige og livsalige fra Hans munn, slik at selv de egenrettferdige og forstokkede jøder «forundrer» seg over Hans lærdom.

Men akk, lenger kom det heller ikke med de fleste av dem. Med denne «forundring» kunne de beholde sitt vantro, ubotferdige hjerte og sitt hat til Jesus.

Slik er det også nå for tiden. Det er mange som «forundrer» seg over den kraft som ligger i Guds ord - ja denne forundring kan stundom stige til beundring og begeistring for visse forkynnere. Men med alt dette kan de likevel vedbli å leve livet hen uten sann omvendelse.

Du er kan hende en av dem som ofte hører Guds ord og har mye kunnskap om Gud og de kristne sannheter – det er som regel ikke mangel på det iblant oss – ja du har kanskje også brakt det så vidt, at du lever et religiøst liv i menneskenes øyne - men ett mangler deg, og med dette ene mangler du alt: det er selve *livet* du mangler.

Hva kommer det av? «Om noen vil gjøre Hans vilje,» han skal lære å kjenne Ham. Dette ene har du kanskje ennå ikke forsøkt. Du har latt det bli med å høre og høre. Forsøk nå å etterleve det Guds ord som du hører, ikke bare i det ytre, men i ditt hjerte. Tilbe Gud i ånd og sannhet, så skal du finne Ham.

Guds ord skal da ikke bare bringe deg til forundring, men til – sønderknuselse. Du skal kjenne at lærdommen er av Gud, at evangeliet er en frelsende sannhet, en Guds kraft til frelse også for deg.

«For dette er min Fars vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på Ham, skal ha evig liv. Og jeg skal oppreise ham på den siste dag.» (Joh. 6,40).

Trofaste Gud og frelser, vi takker og priser deg at du har åpenbart oss den hele fulle sannhet til frelse i ditt hellige og dyrebare Ord. Herre, gjør nå ved Den Hellige Ånd denne sannhet mer og mer levende for våre hjerter, så vi kan få kraft til å omvende oss og tro på deg, leve et liv på jorden til din ære og engang få samles med alle dine hos deg i evig salighet. Amen!

Ja, *ditt Ord* sier så
at jeg nåde skal få,
at du ikke min synd minnes mer.

Den faste grunnvoll

Av Einar Kristoffersen

1. Så la oss derfor, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss, 2. med blikket festet på Jesus, Han som er troens opphavsmann og fullender. For å oppnå den glede som ventet Ham, led Han tålmodig korset, uten å akte vanæren, og har nå satt seg på høyre side av Guds trone. 3. Ja, gi akt på Ham som utholdt en slik motstand fra syndere, for at dere ikke skal gå trett i deres sjeler og bli motløse. Hebr. 12, 1 - 3

I teksten her taler ikke apostelen om å komme til tro, men forutsetter at de alt kjenner til det. Han skriver altså til mennesker som alt er troende. Den er jo da også satt opp som en av tekstene på allehelgensdag.

Den handler altså om hvordan vi skal bli bevart, og holde ut på den veien vi er kommet inn på. Og det er viktig - for har djevelen ikke maktet å hindre deg i å motta frelsen full og fri, så setter han nå inn på deg, med helt nye tanker og innskytelser. Ja, nå må du bare ikke tenke at resten av veien er like full og fri, for nå kreves det av deg at du også begynner å leve som en kristen, dersom du skal bli frelst - og det må være skikkelig! - Ser du ikke alle Guds formaninger til de troende - formaninger Han forventer oppfylt av deg?

Ja, slik kommer han til de troende, også gjennom mang en forkynners munn.

Men er det sant dette? - Er det virkelig sant at Gud er strengere og mindre mild mot deg nå, når du er blitt en kristen, enn Han var da du var en hedning?

La nå Guds eget ord svare på det: «Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. Hvor meget mer skal vi da, etter at vi er rettferdiggjort ved Hans blod, ved Ham bli frelst fra vreden. For ble vi forlikt med Gud ved Hans Sønns død, da vi var fiender, skal vi så meget mer bli frelst ved Hans liv, etter at vi er blitt forlikt.» (Rom. 5,8-10).

Her sies jo det motsatte!

Du forstår, at fallet for en troende, består i at han får andre tanker om den Gud som frelste ham.

Det er jo så logisk for oss dette - denne tanke - at Gud må da kreve mer av meg nå, da jeg er blitt en kristen,

enn Han gjorde da jeg levde i åndelig mørke! - Og sier ikke Jesus nettopp at «den som mye er gitt, av ham skal mye kreves?» (Luk. 12,48).

Jeg vil spørre deg, du troende: Hva er det som er deg gitt? - Er det ikke nettopp frelse uforskyldt av nåde, for Jesu Kristi skyld? Har ikke evangeliet åpenbart Gud for ditt hjerte, på en helt ny måte? Som du aldri hadde tenkt deg Ham. Han er Faderen, den evig gode, som ikke sparte sin egen Sønn, for min skyld - for min frelses skyld! Det er hva som er deg gitt!

Etter å ha mottatt noe slikt, og da la det få sige i bakgrunnen, for så å la seg innta av helt nye tanker om Gud og Hans frelse, det er det virkelige alvorlige. Det vil altså si, at jo større lys i evangeliet, jo større er fallet, dersom en vender seg fra det, til noe annet.

Derfor, og fordi vi har så snart for å falle her - på grunn av vår «logiske» sans - setter djevelen inn sitt angrep nettopp her. Det står da også skrevet at hans tjenere omskaper seg til tjenere for rettferdigheten. (2 Kor. 11,15). Hvor ofte hører du om det i kristen forkynnelse? Ikke ofte skulle jeg tro. Derfor har han da også så lett spill her. Han kommer altså til oss gjennom sine tjenere og gir seg ut for å lære oss hva sann og ekte kristendom virkelig er!

Men i det øyeblikk det er noe du må oppfylle, for å kunne bestå for, og leve med Gud, utover det Jesus alt har opp-

fylt for deg - ja, så er du jo for det første under loven igjen da, og for det annet er Jesu gjerning satt til sides som bare en ufullkommen gjerning, da den i seg selv ikke kunne føre deg helt frem - ikke uten ditt bidrag som kristen altså.

Hvis vi nå er så logisk anlagte, la oss fortsette å være logiske da, og spørre: Skulle Han som kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, ved den kostbare pris at Han selv ble en forbannelse for oss (Gal. 3,13), være den som igjen fører oss inn under loven? Nei, det er djevelens kløkt i villfarelsens listige knep. (Ef. 4,14).

Hva heter det om Herren? - Og da må du se det på bakgrunn av den Herre, som møtte deg i evangeliets ord til frelse og utfrielse: «Jesu Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid.» (Hebr. 13,4). Og som Han sa til jødene: «Jeg, Herren, har ikke forandret meg!» (Mal. 3,6).

Det er noe av en trøst for den troende, som har møtt Gud slik Han åpenbarer seg i evangeliets ord. Han hører Herren si - midt imot djevelens innskytelser: «Jeg er den samme i dag, som jeg var den dagen du kom til meg, som en hjelpeløs og smussig synder, og fant nåde! Du kan aldri bli noe annet i deg selv - det som står for meg er hva jeg selv har gitt deg i Jesus, min Sønn!»

Og da er vi over på djevelens fristelse, overfor den som er kommet til tro.

Du vet den første tid, etter at evangeliet er gått opp for ditt hjerte, det er som hvetebrødsdager, hvor du lever liflig med frelseren, og aldri tenker på noen synd. Men så begynner de gode følelsene å avta, begredeligheter i livet rykker innpå deg, gamle syndevaner begynner plutselig å åpenbare sitt nær-
 vær igjen osv., og du begynner å ane at forandringen ikke riktig er så stor som du hadde tenkt og trodd til nå. Du oppdager at du fremdeles blir lett irritert for eksempel, at du er så svak, så svak overfor lyster og fristelser, og så alle disse tanker og holdninger overfor andre mennesker som ikke er verdig en kristen - ja, det ustyrlige tanke og følelsesliv i det hele. I tillegg så er du så tung og kald og død, overfor alt som har med Guds rike å gjøre - for eksempel om morgenen, da du skulle hatt en herlig stund innfor Guds åsyn - men huff! - du får da lese en kort andakt i det minste. - Og så alt dette her inne i hjertelivet, som du ikke riktig kan definere engang, alt dette «grumset.»

Og så kommer djevelen: Ja, se nå! - Hvor er nå de liflige følelsene? Har Han sviktet deg? Og så fører han dine tanker, så du tror du tenker dem selv: Kan hende var det alt sammen et bedrag! - Eller: Det er vel fordi jeg har syndet! Nå har jo Gud sagt i sitt ord, at når jeg kommer til Ham og bekjenner mine synder, får jeg forlatelse - men de gode følelsene, som gjorde meg så trygg og glad, vil ikke komme tilbake - men jeg går heller trykket av de synder

jeg jo har bekjent, og jeg faller stadig på ny! - Ja, med deg må det være noe fryktelig galt, sier djevelen.

Og så skjer disse ting som alltid har rammet mennesker i den tilstanden, at du kaster deg ut i en febrilsk jakt på gode følelser og opplevelser, for igjen å få en stadfestelse på at du virkelig er et Guds barn! Jeg taler ikke nå om disse tørrpinnene som er fornøyd med å være tørre, fordi de aldri virkelig har hatt med Gud å gjøre, og derfor heller ikke lengter etter plassen innved Herrens føtter - men de som har møtt Ham levende i sitt ord.

Alltid dette jaget etter følelser og opplevelser - å så tungt det blir etter hvert, og spesielt da for den som ikke er så lett bevegelig.

Setter du deg ned med Ordet - ja, så er du ikke på langt nær så opptatt med hva Ordet faktisk sier, som av Ordets virkning på deg, om du kan registrere noen virkning av det - en god følelse, rørthet eller lignende.

Eller om du har en bønnestund, så er du ikke på langt nær så opptatt med Ham du faktisk ber til, som av bønnens virkning på deg, om du kjenner deg andektig eller oppløftet eller lignende. Og gjør du det - ja, så blir du en trygg og glad «kristen» - noen timer iallfall - og gjør du det ikke, så blir du urolig for din sjel.

Men hva er dette for slags grunn? - Er det den Gud har lagt for deg? Også religiøse og kav verdslige mennesker har jo gode følelser - ja, også sterke religiøse opplevelser kan forekomme.

I dette følelses- og opplevelsesjaget er det dessverre mange som stiller opp for å «hjelp» deg, og mange driver lenger og lenger ut på dette havet, for aldri å vende tilbake igjen.

Eller du kaster deg ut på jakt etter den kraft og styrke, ved hvilken du endelig skal få helt og fullt bukt med dine synder og dine lyster. Og du ser ikke at du nå, i begge disse tilfelle kaster deg inn under lovens kår igjen - bort fra det Gud alt har gitt deg. Slik at dette du da gjør, er i virkeligheten også en forkastelse av Guds frelse - den som først brakte deg inn i samfunn med Ham.

Da dette brakte deg inn i samfunn med Ham, den tre ganger hellige Gud, da du bare var synd, hva er det da som får deg til å tenke at det må noe mer til for å fortsette å leve med Ham? Du er jo allerede antatt - ved evangeliet!

«Gud har sagt i sitt ord, at når jeg som troende, bekjenner min synd og ber om nåde, så skal jeg få det,» sier du - og så gjør du med en gang den feil: «- men jeg kjenner/ser/føler ikke noe her - i mitt bryst!» Og så ser du ikke det som står like for dine øyne. «Skal få det,» sier Guds ord. Altså har du fått det! Men du har vært opptatt med hva som skjer i ditt eget hjerte, i stedet for hva som faktisk står skrevet i Guds ord - fordi du lik Eva og Adam i deres fall, så gjerne vil ha grunnen i deg selv, og ikke alene i Gud. Og det er selve synden! - Denne trangen etter å klare seg på egenhånd, og dermed kunne si Gud farvel «- synd, fordi de ikke tror på

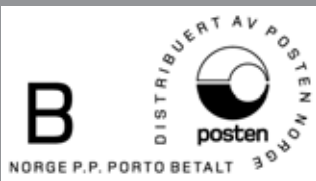
meg,» sier Jesus. (Joh. 16,9).

Hør nå ordet vi leste i hebreerbrevet - denne vandringen fremstilles som et løp, hvor vi nettopp skal få legge av det som tynger oss, og synden som henger så fast ved oss - det er altså ingen hemmelighet for Ham! - idet vi har blikket festet på troens opphavsmann og fullender, Jesus!

Det er der den sanne kampen står, å bli bevart i troen på Ham - at Han er den samme nå, som da Han møtte deg første gang, og at Hans frelse står fast for en som tynges av så mangt, og som synden henger så fast ved.

Hør Paulus: «Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen.» (2 Tim. 4,7). Og: «Vet dere ikke at de som løper på idrettsbanen, de løper alle, men bare én får seiersprisen? Løp da slik at dere kan vinne den!» (1 Kor. 9,24). Og det er hva vi har forsøkt å dele med hverandre nå - hvordan vi skal løpe for å vinne frem! - Hør: Kom til Ham så kald og tom og død du nå enn føler deg, for det er jo nettopp Hans uendelige og ubetingede nåde mot slike, som skal varme deg! - Men hvordan skal du få oppleve det og komme til tro på det, dersom du aldri kommer til Ham slik, i tro til Ordet - løftesordet - alene? Er ikke det «logisk» da? Du skal bli varm før du har fått del i det som varmer!

Profeten Nahum bringer dette vitnesbyrd om Herren: «Herren er god, et vern på trengselens dag. Han kjenner dem som tar sin tilflukt til Ham.» (Nah.1,7). - Ikke den som kan hoppe høyest, men

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

den som nettopp på grunn av sin egen uendelige svakhet, må ta sin tilflukt til Ham. Det er den Han kjenner.

«Ja, gi akt på Ham som utholdt en slik motstand fra syndere, for at dere ikke skal gå trett i deres sjeler og bli motløse.» (v.3).

Ja, som du ser så begynner også dette vers på samme måte som vers 2, med å vise hen til Ham! Alltid Han som løsenet. Så gjør nå som Guds ord formaner deg til: Gi akt på Ham! Da skal du nok ikke bli uten bekræftelse på Hans nærvær heller.

**Dra meg, o Jesus, inn i din favn,
Inn til ditt hjerte i glede og savn!
Du som på korset alt har fullbrakt,
Lær meg din kjærlighets frelsende makt!**

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til retur-adressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets gironr.** Norge: 9722 22 65588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org